

Toca lliurar les armes

Moscou viu com una autèntica operació de xantatge les últimes passejades de Javier Solana per l'Azerbaitjan, la Geòrgia i la Moldàvia ex-soviètiques. No en tenen prou de voler posar-nos l'OTAN on abans hi havia el Pacte de Varsòvia —vénen a dir al Kremlin i a la Duma— que ara fins i tot ens amenacen de posar-la enmig de la CEI. I aquesta sensació, la comparteix tothom a Moscou, des dels nacionalcomunistes als personatges emblemàtics dels ieltsinisme. Anatoli Txubais, cap visible del neoliberalisme pro-occidental diu que el que ha fet Solana és perillós. I el secretari del Consell de Seguretat, Ivan Ribkin, partidari, ni més ni menys, de fer entrar Rússia a l'OTAN no podia amagar la seva contrarietat, fins al punt de dir que aquestes actituds de l'Aliança Atlàntica posen en perill les reformes democràtiques. Des de la cúpula de l'exèrcit rus, cada cop més desestructurat, desmoralitzat i humiliat, el cap de relacions internacionals, Leonid Ivàixov, denunciava que la ronda de Javier Solana tenia l'objectiu d'impedir la creació d'una unió defensiva entre el món ex-soviètic que ara configura la Comunitat d'Estats Independents.

En aparèixer i ficar cullerada en un territori que Moscou continua considerant seu i només seu, la dinàmica expansiva de l'OTAN ha colpit durament les línies defensives russes. Tot i que és el ieltsinisme que va donar el tret de gràcia a l'URSS, no és pas menys cert que en aquests últims cinc anys d'orfenesa soviètica Rússia s'ha esforçat per refer lligams i ha evitat que la CEI esdevingués una sigla residual. El que Moscou no ha pogut fer és aplicar a la CEI la seva doctrina de "l'estranger pròxim", versió actualitzada de la "sobirania limitada" dels temps soviètics que només ha fet fortuna a Bielorússia.

Geòrgia i l'Azerbaitjan s'han mantingut sempre distants, sobretot després de l'aparició de les multinacionals petroleres sobre l'escenari caucàsic. Només Armènia continua fidel a Moscou, per dependència econòmica i militar en el conflicte de Nagorno-Karabakh. Un cas semblant al del Tatgikistan que sobreviu a la guerra contra el fonamenta-

lisme islàmic gràcies a l'ajuda russa. La resta de repúbliques de l'Àsia Central es mouen entre el rebuig obert i l'ambigüitat: el Turkmenistan i l'Usbekistan, cada volta mes influïdes per una Turquia atlantista, no volen ni sentir parlar de la militarització de la CEI i només la Kirguísia i el Kazakhstan mostren predisposició a col·laborar-hi. A la zona Europea l'espina més punyent és la d'Ucraïna, orgullosa del seu paper de neutralitat i de frontissa.

Aquest esforç per fer de les ruïnes del seu propi imperi una àrea d'influència militar i econòmica té per a Moscou

uns costos elevats. Rússia ha continuat donant subsidis i crèdits a les repúbliques ex-soviètiques i venent-los gas i petroli a preus molt per sota dels del mercat mundial. I quan ha amenaçat de tallar el subministrament energètic per morositat en els pagaments, immediatament s'han sentit veus a l'interior de la CEI d'imperialisme rus i de xantatge econòmic. Fets que confirmen a Moscou que moltes de les seves "filles" encara en són molt dependents i que per arribar a acotar les fronteres d'una CEI "neoimperial" cal perseverar tant en les relacions del flanc econòmic com en les del flanc militar.

Per això els moviments de la secretaria de l'OTAN dintre la CEI han irritat tant. Moscou s'ha sentit tocada en la línia de flotació més íntima. Una sensació d'humiliació que s'inten-

sifica encara més si pensem que l'últim crèdit de 10.000 milions de dòlars, el FMI l'hi fa arribar a comptagotes. L'última "dosi" de 650 milions fou retinguda dues vegades i, si la hi han ingressada, és perquè el gener proppasat l'economia russa va créixer un 0,3% i el PIB un 0,1%. Fredes xifres macroeconòmiques que coincideixen amb esgarrafosos percentatges del Centre d'Estudis del Nivell de Vida que confirmen que quaranta milions de russos són més que pobres, cent milions són pobres i només uns vuit o deu milions figuren com a "rics" perquè ingres- sen... més de 50.000 pessetes el mes!

Des de fa cinc anys hom, a Rússia, no ha deixat de recordar-li que va perdre la guerra freda i, de tant en tant, ara li insinuen que li toca lliurar les armes. I li compraran tot el gas, el petroli, la fusta i l'or que calgui... per no haver de pagar reparacions. ■

LLIBERT FERRI

“Per l’humiliat exèrcit rus la ronda de Javier Solana per algunes repúbliques ex-soviètiques té l’objectiu d’impedir la creació d’una unió defensiva dels països de la CEI.”